

Peter en Erwin Meulewaeter

Om sanitaire risico's te vermijden scheidt de familie Meulewaeter de veehandelactiviteiten strikt van het fokbedrijf met witblauwen.

Beroep:	veehandel en veefokkerij
Ras:	Belgisch witblauw
Aantal kalvingen:	160
Aantal hectare:	122

Erwin Meulewaeter: 'We gaan zelfs uit bed om genoeg biest in een kalf te krijgen'

Managers in diergezondheid

Een gesloten bedrijf met 160 kalvingen, vetmesten van stieren en een veehandeltak, dat zijn de hoofdlijnen bij de familie Meulewaeter in Lochristi. Met de focus op gezond vee houden de broers elk aspect van het management goed in de gaten.

tekst **Annelies Debergh**

Recht toe recht aan managers. Dat zijn de drie broers Meulewaeter. In 1985 startten Ignace, zijn vrouw Carine, Erwin, zijn vrouw Martine, en Peter Meulewaeter naast de toenmalige veehandel ook een veefokkerij op. Inmiddels zijn ook Pieter en Maarten, twee zonen van Ignace, in het bedrijf betrokken. Een kwestie van passie, zo blijkt. 'We hadden de kans om een bedrijf over te nemen en hebben toen besloten om met een gesloten fokkerij te starten', begint Erwin Meulewaeter. Hij benadrukt wel dat de locaties voor de veehandel en fokkerij volledig van elkaar gescheiden zijn. 'Dat moet ook', beklemtoont de veehou-

der. Het bedrijf heeft een hoge ibr-status en controleert de bvd-status twee keer per jaar met een jongveevenster. 'Het is belangrijk om sanitaire risico's te vermijden.'

Krachtvoer vanaf de eerste dag

Op het bedrijf in Lochristi zitten onder meer de te insemineren dieren, de te kalven dieren en de jongste kalveren vanaf geboorte tot de leeftijd van zes of zeven maanden verblijven op deze locatie. De opfok en afmest gebeurt op een tweede bedrijf. Bij de rondgang begint Erwin Meulewaeter steevast bij de jongste dieren, de belangrijkste groep.

De gezondheid van het jonge vee staat centraal, getuige de twee gescheiden kalverafdelingen. 'We werken met twee uit elkaar gelegen afdelingen om de infectiedruk laag te houden', legt Erwin uit. Opvallend is het ruime aanbod aan voer en water. 'Al vanaf de derde dag na de geboorte krijgen de kalveren water en krachtvoer aangeboden. Na een week eten ze al vlot krachtvoer.'

Aan de wand van elk individueel hok hangt een lijst met gegevens. Zowel de biestgift, de dagelijkse opname, als vaccinaties en injecties, alles wordt zorgvuldig bijgehouden. 'Het is belangrijk dat we precies weten wat een kalf heeft

De broers Meulewaeter fokken uitsluitend op gewicht

Vlaslemen voor droge kalverboxen

Enkelvoudig krachtvoer zelf gemengd

Attentielijst per individuele kalverbox

gekregen als we het werk van elkaar overnemen. Hier is het niet altijd dezelfde persoon die de kalveren melk geeft, dus dan moet je ook een methode ontwikkelen zodat iedereen alles kan bijhouden.'

Ook ziekten zoals diarree registreren de broers in een agenda. 'Het gebeurt soms dat je een dier opmerkt dat niet zo goed groeit of minder is ontwikkeld. Door alles goed bij te houden, kunnen we de historie nog weer opzoeken.'

Veel waarden hechten de broers aan het verstrekken van biest. 'We melken elke koe de eerste keer tot de laatste druppel en gebruiken uitsluitend eerste biest.' Om het gehalte antistoffen hoog te houden, krijgt elk vrouwelijk dier een vaccin tegen diarree toegediend. 'We zijn gul met biest en geven het aan elk kalf vier keer met telkens vier uur ertussen. Voor de biestgift komen we 's nachts uit bed. Een goede start is belangrijk. Dat zie je later weer terug.'

Om aan voldoende biestmelk te komen houdt familie Meulewaeter contact met twee melkveebedrijven uit de buurt. 'We kennen de ziektestatus van die bedrijven en halen daar extra biest vandaan. Biest

van de eigen moeder gaat voor, maar indien nodig hebben we altijd extra biest.'

Strooisel hergebruikt

Als de kalveren na een maand naar de groepshokken gaan, wordt de stal, inclusief de kalverhokken, grondig gereinigd en ontsmet. In de groepshokken komen de jonge dieren in groepen van acht tot tien kalveren terecht. Met twee ruime en luchtige en tegelijk dik ingestrooide boxen illustreert Erwin Meulewaeter het belang dat hier gehecht wordt aan opfok. 'We strooien de boxen eerst met een dikke laag vlaslemen in.' Onderin ligt een dik bed van wel twintig centimeter. 'Droog liggen is belangrijk voor gezonde kalveren. Omdat het strooisel toch niet nat wordt, gebruiken we het naderhand nog weer bij de drachtige koeien.'

Voor aan de hokken is een zelfsluitend voerhek. 'We zetten de kalfjes bij het drinken altijd vast.' Zo kunnen ze niet van plek veranderen en kan de drinklust goed in het oog gehouden worden. Vanaf tweeënhalve maand gaat de melkgift van twee keer tweeënhalve liter per dag naar twee liter en zo naar anderhalve liter een keer per dag. 'We laten de kalve-

ren na het drinken nog even staan. Door ze nog vijf tot tien minuten vast te zetten worden ze het gewend en kunnen ze ook niet bij elkaar gaan zuigen.'

Na zes tot zeven maanden gaan de kalveren naar het tweede bedrijf, waar ze de rest van de opfok doorbrengen. De voeding van de groepen neemt broer Peter Meulewaeter voor rekening. Die bestaat uit mais, gras, voederbieten, perspulp, bierbostel, stoomschillen en puree. Daarbij komen aangepaste kernen en enkelvoudige krachtvoergrondstoffen.

Honderd procent ki

Tegen dekleeftijd komen de vaarzen terug, waarbij ze gewogen worden. Het streven is een gewicht van vierhonderd kilo. Net als bij de koeien wordt bij de vaarzen twee keer per dag op tocht gecontroleerd.

Het bedrijf werkt voor honderd procent met ki. 'We gebruiken zes tot zeven stieren, wel allemaal afgetest', legt dierenarts en schoonbroer Pol Van Nieuwerburgh uit. 'De cijfers van het eerste bezoek bepalen welke stieren we inzetten. De cijfers van het tweede bezoek zijn meer een richtingaanwijzer om te weten welke stier bij welke koe past.'

Het streven is het behoud van voldoende massa. 'We fokken uitsluitend op gewicht', klinkt het stellig. Paradepaardje is een veelvuldig gespoelde Racistedochter, die met 1148 kg meekampte voor de zwaarste koe van Antwerpen. 'Bij de cijfers van het eerste bezoek is sterfte en drinkvermogen belangrijk, we willen ook geen fouten of gebreken.'

De paringen vinden plaats naargelang het dier. 'Een grotere koe met minder vlees krijgt een meer beveleesde partner, bij een kleinere beveleesde koe proberen we meer maat te fokken. En we willen ook veel kleur. Witte dieren krijgen altijd een blauwe of zwarte partner.'

Elke zes tot zeven weken gebeurt drachtcontrole, aan de hand van attentielijsten uit het Ceres-managementpakket. 'We houden vast aan een regelmatige drachtcontrole. Alleen zo kun je de vruchtbaarheid op peil houden.'

